

טור' המאירי אברהם

2033494

בן מרים ואלימלך

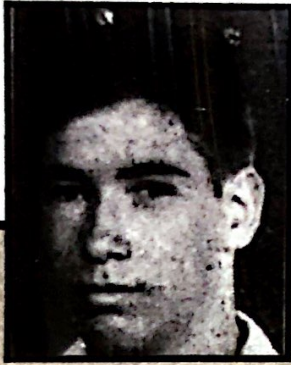
נולד ב-ה' באייר תש"ט 4.5.1949

התגייס לצה"ל באוגוסט 1967

שרת בסיירת אגוז

נפל ב- י' באלול תשכ"ח 3.9.1968

בעת פעילות מבצעית.

אברהם המאירי,

בן אלימלך ומרים. נולד ביום העצמאות הוא הי' באייר תשי"ט (4.5.1949) ביבנאל. כשהגיע לגיל הלימודים התחיל ללמוד בבית הספר היסודי שם ולאחר שסיים את לימודיו בו למד בבית הספר התיכון בטבריה. לצדו גויס באוגוסט 1967. מטבעו היה שקט וממושמע ונתחבב על כל חבריו. חבריו סיפרו כי אברהם מצא סיפוק רב משירותו הצבאי. אמנם התנאים ביחידה הקרבית היו קשים והחופשות היו קצרות, ובכל זאת היה גאה בהשתייכותו לאותה יחידה ועל מבצעה. אך הוא לא הספיק לתת את מלוא שירות החובה שלו, כי ביום י' באלול תשכ"ח (3.9.1968) עלה הקומנדקר, אשר בו נסע, על מוקש וכך מצא את מותו בשעת מילוי תפקידו. הובא למנוחת עולמים בבית הקברות ביבנאל. מעניין לציין את רוח ההתנדבות שפעמה בו - והעובדה הבאה תוכיח: יומיים לפני נפלו הופיע בגנק הדם שביבנאל וביקש לתרום דם לפני שיהזור ליחידתו. הרופא המקומי, אשר היטיב להכיר את אברהם ואת תפקידו ביחידה הקרבית, יעץ לו להימנע מכך באמרו: "שמור על כוחותיך, בחור!" אך אברהם התעקש ועמד על שלו. במכתב תגובתי למשפחה כתב מפקד היחידה בין שאר הדברים: "בגנכם היה אחד מוותיקי היחידה, לא חת מביצוע תפקידו וימים ולילות עשה במשמר המולדת. רק בזכות בחורים אלה יושבים אנו בשקט ובבטחה בביתנו וממשיכים את חייו". היחידה שבה שירת הוציאה חוברת לזכרו. בדרך ד' של "גילי אש", ילקוט עזבוני של הבנים שנפלו במערכות ישראל, הובא מעזבוני.

"יהי זכרו ברוך"

מגוריו

יבנאל היא מושבה ומועצה מקומית במחוז הצפון בישראל בבקעת יבנאל, דרומית-מערבית לטבריה, ממוקמת על כביש 767 מכפר תבור למושבה כנרת. נוסדה ביום 7 באוקטובר 1901; הוכרזה כמועצה מקומית בשנת 1951.

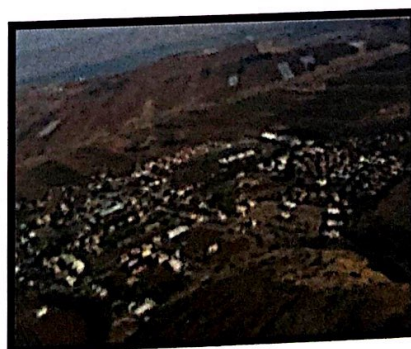
המושבה הוקמה על ידי יק"א על אדמה שנרכשה בכספי הברון רוטשילד, התושבים היו יהודים שעזבו את ההתיישבות בחורן ובמטולה. במקור נקראה ימה, על שם כפר ימה הנזכר בתלמוד, שנהוג לזהותו עם חורבת ימה (ח'ירבת ימה), הנמצאת בקצה הדרומי של היישוב. חורבת ימה הייתה מיושבת מאז תקופת הברונזה הקדומה ועד התקופה הרומית, ובאזור נמצאו שרידי מבנים, עמודים, חרסים, וכן חותמת מהתקופה העות'מאנית.

המועצה המקומית מורכבת מארבעה יישובים שצמודים זה לזה: יבנאל, בית-גן, משמר השלושה וסמדר. שלושת הראשונים היו במקור מושבות ואילו סמדר המרוחק יותר היה במקור מושב.

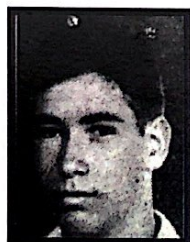
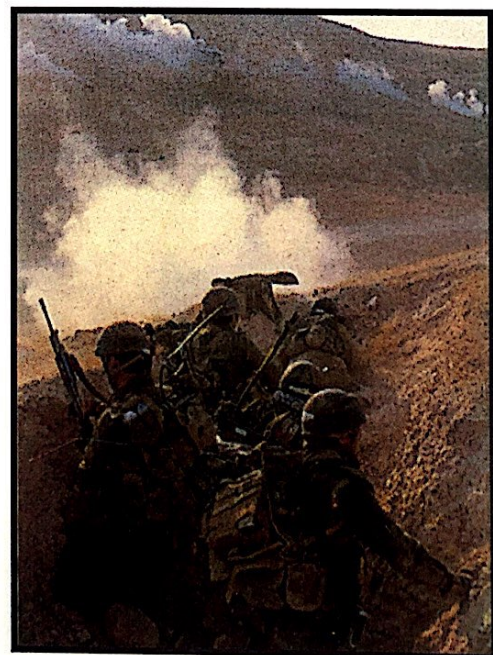
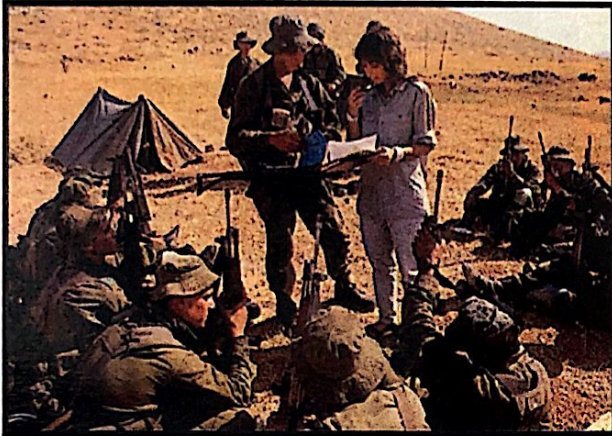
ביבנאל נוסדו התאחדות האיכרים, התאחדות הפועלים החקלאיים, טייסת הגליל וחטיבת גולני.

ב-6 באפריל 1944 נערך במושבה יבנאל, קרב בין חיילים בריטים ובין שני לוחמי לח"י שהתבצרו באחד הבתים במושבה וסירבו להיכנע. הקרב נגמר במותם של שני הלוחמים. בסוף תקופת המנדט נחתו במושבה מטוסי ההעפלה האווירית מעיראק ב"מבצע מייקלברג".

ביבנאל הוקמה המעברה הראשונה כפי שמובא בארכיון יבנאל על שם שרה ויצחק שרפמן: "1948- ראשוני העולים, מניצולי השואה ומכל קצוות תבל, נקלטו ביבנאל. בתחילה שוכנו באוהלים ובצריפים - במעברה הראשונה.

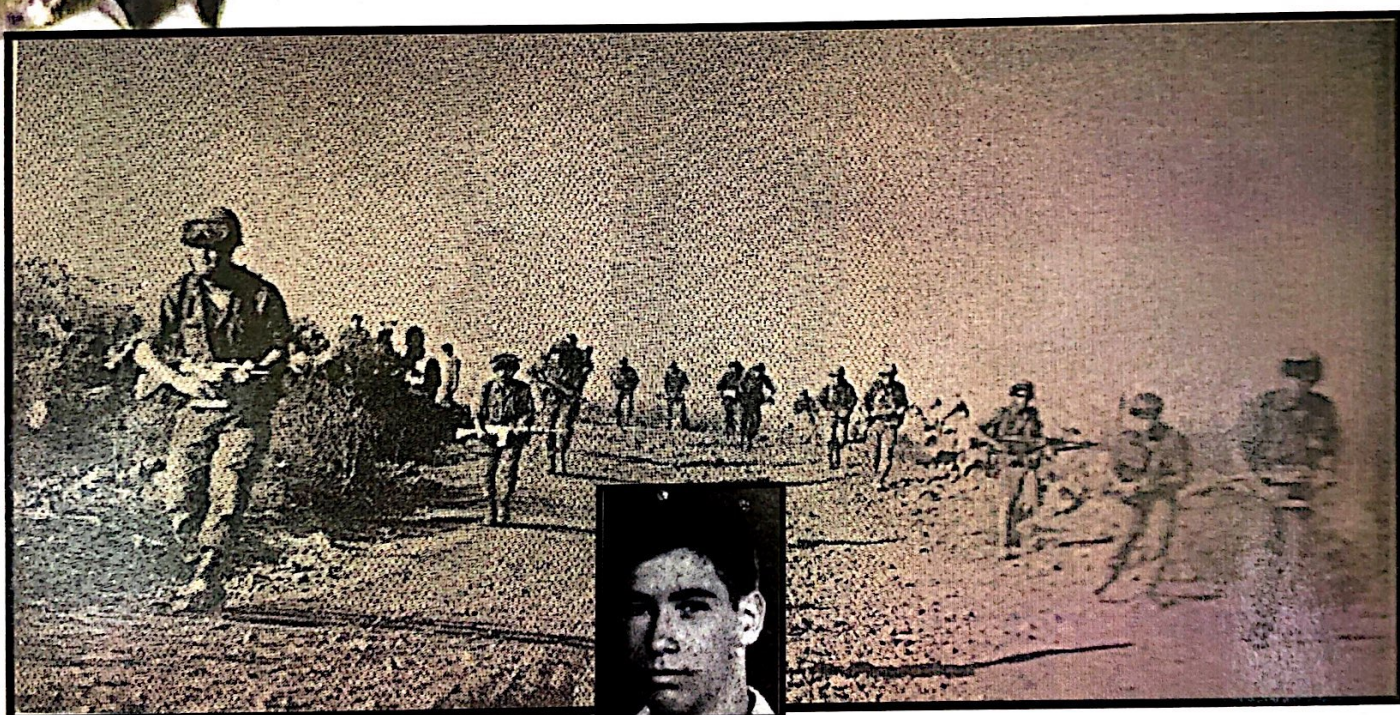

באימונים

המאירי אברהם ז"ל

חיילי אגוז בעת אימון

סיירת אגוז

תיאור הקרב

החיילים אלגרנטי יאיר, המאירי אנדרזם ושרקינגר טוביה היוו צוות מארב לילה על גבי "מרב"ל בפיקודו של סא"ל (מיל) יוסבת יצחק אן סמל.

המשימה: הייתה להתמקם על תוואי דרך שנפרצה לצורך הקמת גדר המערכת בדרום רמת הגולן.

רקע:

חטיבה מרחבית רמת הגולן בפיקודו של תא"ל (מיל) יענקלה שטרן אן אלי"מ הקימה תוואי של גדר מערכת, דרך שטטוש ופרסה שדות מוקשים לאיתור מוקדם של נסיונות חדירה של מחבלים ואנשי מודיעין סוריים. תחילת העבודות היו ממוצב "צמת רפיד" דרומה על מנת לסגור את האזור הדרומי של הרמה בן בוצעו חדירות רבות לישובי דרום הרמה לפגוע בהקלאים ולמקש דרכים שהיו בשימוש הצבא, כמו גם להזהיר אנשי מודיעין לביצוע תצפיות על אימוני צדל ומתקניו.

תהליך ההקמה החל במדידות אשר סימנו את תוואי העבודות, מיד לאחריהם נכנסו הטרקטורים והחלו לעבוד על פי הסימון, מכיוון שהטרקטורים התקדמו לאט מהסמנים, התגרר לאחד כמה ימי עבודה שהתוואי המסומן הוסט ע"י הסורים שנכנסו בלילה והזיזו את הסימונים, בהמשך הם פשוט הוציאו את היתדות ולקחו אותם עמם.

הדבר ודש סימון מהודש ושמירה על היתדות במשך הלילה, כאשר הסמנים מתקדמים כמה ימי עבודה לפני הטרקטורים.

תאור המקרה:

מיקום המארב נקבע כמה עשרות מטר דרומית לדרך הנפש-מקום אליו הגיעו העבודות הראשוניות והייתה שם ערמת עפר גבוהה כתוצאה מעבודות בתוואי הגדר שלפניה אמור המארב להתמקם. הנקודה עצמה הייתה כמה מטרים בתוך שטח סוריה ודרך הגישה לנקודת המארב הייתה גם היא בתוך שטח סורי, על התוואי שהטרקטורים עבדו לא ניתן היה לנסוע עם נג. המרב"ל. וכל זה במרחק כמה מאות מטרים ממוצב סורי פעיל, שלפי המודיעין ממנו יצאו אלו שעקרו את היתדות בעת הסיוור המכין הוסבר למפקד הסיוור איציק שעליו להכנס עד לתוואי הנחפר על "ציר הנפש", משום שאזור ציר הנפש סומן כממוקש, ורק על הציר עצמו ניתן היה לנוע ללא חשש משום שרכבי אר"ם נסעו עליו מדי יום.

עם רדת החשיכה נכנס המארב במצב מוכנות גבוה, עבר את תוואי העבודות פנה דרומה ונע לאורך תוואי העבודה מצדו המזרחי כארבעים מטר, עצר למול ערמת העפר מפקד המארב איציק ירד לכוון את הרכב בנוסעו אחרנית לנקודת המיקום, ממש לפני עצירה עלה הנג. על מוקש.

הפיצוץ יצר גל אש שכתוצאה ממנו נהרג שלושת החיילים שהיו על הנג, ופצעו את המפקד שכיוון את הכלי מהקרקע.

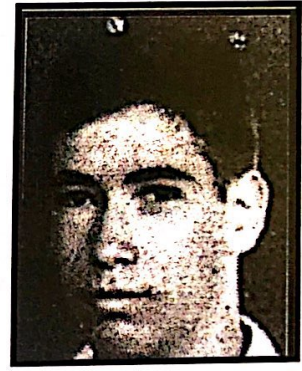
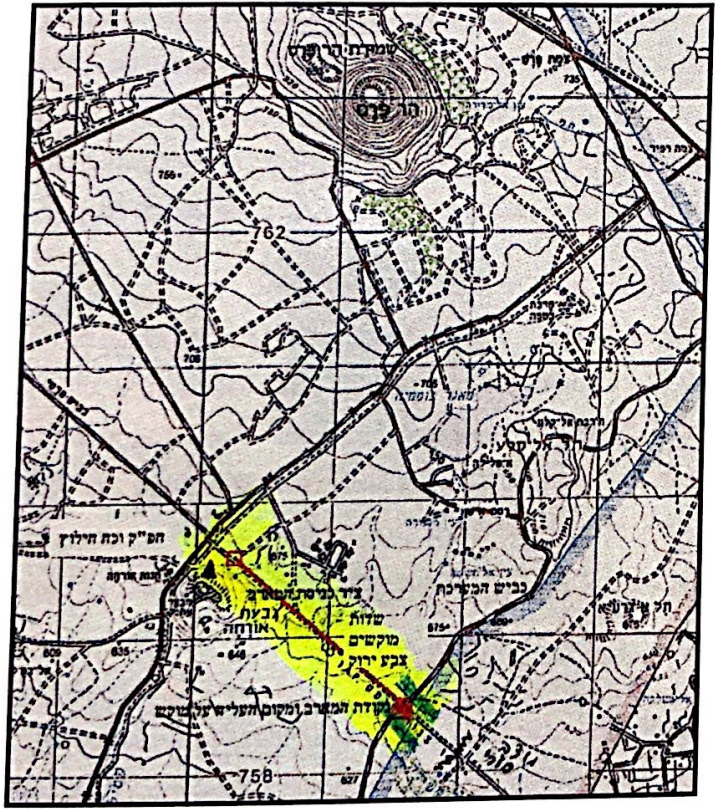
כח החילוץ שיישב גבעת אורחה (חאן אל גוחאדר) נכנס לטטח חילץ את הפצוע, ופינה אותו עם מסוק לבית החולים.

הרופא שנכנס עם החילוץ קבע את מותם של שלושת החיילים.

אזור הנפילה

רמת הגולן

מכתב הערכה ללוחמי סיירת אגוז מאלוף פיקוד צפון

ש. מ. ר. ר.
א. ד. ש. י.

מפקדת פקוד הצפון
האלוף לשכת
02/106/7 'מל'
1238 - מב
תשל"א אדר
1972 מרז

מפקד יחידה 483

אורד יודור

לסכום כמה מהמבצעים שלכם עולה כי הדחף לכתוב

אליכם מספר מילים.

מפקדת הפקוד סומכת עליכם ורוצה להטיל עליכם מבצעים;

יחידות אחרות מחזרות אחריכם ושמות לשתף אתכם פעולה; כל מי שפקד

עליכם במבצעים ועקב אחרי התנהגותכם - מלא התפעלות והערכה.

חשבתי שמן הראוי שאגשיך ואתה תדעו זאת.

מרדכי גור, אלוף
אלוף פקוד הצפון

מג/רק

ש. מ. ר. ר.

על היחידה

צריף קטן, שנים שלושה ג'יפים מזוודים, מספר נעליים אדומות וקומץ בחורים מתנדבים. אלה הוּו את ה"חוליה" הצפונית- אותה חוליה שהפכה ברבות הימים לסיירת פיקוד צפון. סיירת "אגוז".

תפקידי החוליה הסתכמו באבטחת המוביל הארצי ובסיוורים בודדים בגבול הצפון, אולם עם התגברות הפעילות החבלנית לאורך הגבול וגם התגברות הסכנה ביישובי הצפון כן רבו המשימות ומגוון הפעילויות שהוטלו על אותה יחידה שהלכה וגדלה מאותה "חוליה" ל"יחידה" ועד ל"פלוגה".
לוחמים נוספים ומתנדבים רבים החלו למלא את השורות, ה"צעירים" הפכו ל"ותיקים" ומסורת לוחמים החלה להתגבש ביחידה.

במלחמת ששת הימים השתפה היחידה בקרבות בגולן, עד כבוש קונטרה, ועם שוך הקרבות קבלה עליה היחידה את משימת אבטחת גבולות הצפון- ירדן סוריה ו- לבנון.
עיקר פעולתה ועבודתה של היחידה היה בעבודות הביטחון השוטף בן המלחמות. לא קלים היו החיים השגרתיים בסיירת עיקר פעולתה בין המלחמות, כאשר בחוץ בעורף הרגשת שלום ובטחון ואילו כאן מלחמה יום יומית עם החום והקור עם מחבלים וצבא אויב ולפעמים עם היצר- זה הקורא לך עזוב, לך למרכז השתעשע ראה כולם עושים כך. שם אין מלחמה אין מתח אין חששות אין חברים "נופלים".

היו שלא עמדו בזה ובשרו אך אלה שנשארו הם היו התוך, חרך, והטעים, עם הקליפה הקשה של ה"אגוז". יחסי אחות וקשרי ידידות שהזמן לא יתירם נרקמו בין הלוחמים לבין עצמם ובינם לבין היחידה. קשרים שרק אנשי הסיירת יכלו להבינם ולחושם והם שהיוו את השלד שתמך וחזק את ידיהם של הבחורים לעמוד בשגרה השוחקת של חיי היום יום.

מארבים מארבים ומארבים. בלילות החום של עמק הירדן ולילות הכפור בחרמון. מאות מארבים ללא תוצאות ורק לעיתים התקלות. ובכל מארב אתה חייב להיות ערני, מתוח "אולי דווקא היום יבואו..." שגרת תעסוקה שרק בודדים יכלו לעמוד בה ונוסף לכך סיורי בוקר מתוחים, אבטחת עובדים ומודדים ברמת- הגולן, מרדפים אחר המחבלים בסבך גבול הלבנון, שרק חיילי היחידה הכירו את השבילים ואפשרויות התנועה בו, שגרה שרק לאחר תקופה יכולת לראות את תוצאותיה- 8 מחבלים במלכיה, 4 מחבלים מזרעון לקוניטרה, 5 מחבלים בסיור בוקר ליד קבוץ גשר, 3 מחבלים במרדף ליד חניתה ועוד ועוד ועוד מכפר רופין בדרום דרך פסגת החרמון בצפון ועד ראש הנקרה במערב.

אך בכך לא היה די- למרות אבידותיהם המשיכו המחבלים להציק ליישובי הצפון- ירי בזוקות על מנרה, אוטובוס הילדים באביבים, מוקשים דרך הירדן ומארבים לרכב של רמת מגשימים. היו אירועים של יום ולכן היה הכרח להעתיק את המלחמה אל בסיסיהם במורדות הגלעד, בפתח- לנד ובכפרים שלאורך הגבול- לפגוע בהם בבתיהם ולמנוע מהם את היכולת להגיע לגבול ולהתבסס לאורכו.

כאן נקמת מסכת פעולות התגמול רבות ההעזה והקורבנות וכאן שוב הוכיחו חיילי הסיירת את יכולתם- פעולות מפורסמות כמו "עינתא", "כפר חמאם", "אל- חיאם", פשיטות משוריניות אל הפתח- לנד ואל דרום הליטני הן שיצרו את האמון והרגשת הביטחון אצל מפקדי הצבא שעדיף לשלוח את חיילי הסיירת, הם בוודאי יצליחו, הם אינם מאבדים את דרכם, הם מגיעים למטרה ומבצעים את המשימה ביעילות גם כאשר לא הכול פועל לפי

אתוכנית, גם אם יפלו ביניהם חללים גם אם יחזרו עם הרוגים ופצועים- זה יהיה המחיר המינימאלי הדרוש למשימה זו.
מחיר יקר שילמה היחידה בפעולות אלו אולם במחיר זה קנה גבול הצפון שקט ובטחון והיחידה קנתה לה שם של סיירת מגובשת, אחידה ויעילה.

הכוח שהגיע את חיילי היחידה להמשיך ולהתמיד בשגרת החיים השוחקת והקשה היה- ישובי הצפון.

קשרים מיוחדים נקשרו בין החיילים ובין היישובים שעל הגבול. בכובד ראש ובהרגשת אחריות יצאו הבחורים למאבקים כאשר בעורפם אורות היישוב, קולות הילדים וזרקורי השומרים. הרגשה מיוחדת הייתה לחצות את הירדן כשצהלות מסיבת חנוכה או פורים במועדון המשק המלווה את החיילים.

רגשות אהבה מיוחדים מלאו את ליבם של אלה שטיפסו על שלוחות הרי הלבנון וצפו לאחור לראות את קו האורות הלבנים של ישובי גבול הצפון מול ריכוזי האורות הדלים, הצהובים של כפרי דרום הלבנון. מתוך היישובים יצאו בלילה ואל היישובים חזרו עם שחר. פעמים בילו תקופות ארוכות וקשרו קשרים עם בני הישוב ובנותיו (בעיקר) ופעמים אף לא ידעו אנשי המקום כי חיילי הסיירת עברו כאן הלילה.

חלקם של בני היישובים לא נגרע גם מבין שורות הלוחמים ביחידה ומתוך הקשר המיוחד התנדבו "צפוניים" רבים לסיירת ע"מ לשמור על ביתם ומולדתם.

מלחמת יום הכיפורים מצאה את היחידה כשהיא פזורה בכל גבולות הצפון וכבר בהפגזת הפתיחה נפגעו מספר לוחמים בקוניטרה. במהלך המלחמה השתתפה היחידה ברוב הקרבות ברמת הגולן החל בטיהור הרמה ובכיבושה מחדש דרך קרבות הבקעה אל ה"מובלעת" וההגנה עליה מול התקפות הנגד במשך המלחמה וכלה בקרבות ההתשה שלאחריה, ובמלחמה על שיא החרמון.

צה"ל לא יכול היה להרשות לעצמו להמשיך ולהחזיק יחידה עם ריכוז רב כל כך של איכות, במיוחד לאור התעצמותו והתרחבותו של מערך הלוחם ומתוך המחסור המתמיד בכוח אדם מנוסה וטוב שיוכל להכשיר ולהכין את אותן היחידות החדשות שהוקמו.

הוחלט לפרק את היחידה ולהפיץ את לוחמיה- תלמידיה בכל צה"ל. היום ניתן למצוא אותם כמעט בכל היחידות המובחרות של צה"ל כשהם נותנים הטון וחוד החנית בכל מקום בו הם נמצאים.

כל זאת נתאפשר בזכות הדם, היזע והדמעות הרבות שלוו את היחידה לאורך ההיסטוריה הקצרה והגדולה שלה.

לוחמים רבים נפלו ביחידה וזכרו של כל לוחם חי. קשרים מיוחדים נוצרו בין חיילי היחידה להורים השכולים. ביקורים הדדיים בימי מצוקה ועצב וגם בימי שמחה, קשרים של משפחה לטוב ולרע. בטא זאת אחד ההורים השכולים " ... אבדתי את בני, אולם אני חש כי לי בנים רבים בסיירת...".

סיירת אגוז

למעלה בהר כבר שוקעת השמש
ורוח של ערב פורץ מן החום
סיירת אגוז את הדרך יודעת
כי בה היא הלכה גם אתמול גם שלשום

כל מי שדרכו כבר עייפה בלנתיים
מיום מפרך ומלילה קודר
מזור יזייך לו היום שבעתיים
כי זו תהילת הזייל שחזור

לסיירת אגוז יש קליפה קצת עבה
אך לב של זהב והמון אהבה

בילות מטעי חמניות ותפוח
העין פקוחה והדופק הולם
אולי במדרון האויר שוב מתווח
אבל המושב שממול כבר זולם
הלילה יחדור הסיוור אל העמק
מזור שוב יצלח את מימי הירדן
ושוב יחזור אל הסוף והגמא
כשבקר חדש על ההר יגנן

לסיירת אגוז יש קליפה קצת עבה
אך לב של זהב והמון אהבה

רבים הימים שטובלים רק בתכלת
אשר טוב היה בם לפצוח בשיר
אך על דברתנו נזכר בם את אלה
אשר אור היום שוב להם לא יאיר.